

ΜΙΑ ΕΠΕΙΧΙΟΣ

Χθές συνεπληρώθη έν έτος από την ήμεραν της ίδρύσεως της «Εταιρείας του Ελληνικού Θεάτρου».

Δι' τούτογραμα του έν Αθήναις Συλλόγου των Θεατρικών Συγγραφέων και ιδιαίτερος του γνωστού πολιτευτού και συγγραφέως κ. Μ. Λιδωρίκη, όστις έθεσε τα πάντα εις την πραγματάειν του όρου αυτού έθνικού σκοπού, ό θιασός αυτός ένεβάνθη εύθις άμέσως με άξιόλαϊς δικαίαις έπί της έκτιμήσεως και της υποστηρίξεως του Ελληνικού κοινού.

Μέσα σ' ένα μόνον χρόνο περιέφερε τιμημένα και περιήλαν την σημαία της Ελληνικής τέχνης εις τα κυριώτερα κέντρα της Ανατολής. Εξωντανεύσε τό θέατρο και εκκάθησε την σκηνήν από της βρωμερότητες που την είχαν κατοκλήσει. Πήθε να συμπληρώση εκείνο που ήρχιζεν ό Σύλλογος των Ηθοποιών δια τ' άπετέλεσε τον πρώτον θιασόν όπου ή προσωπικές φιλοδοξίες, ό φθόνος και ή ζήλια υπεχώρησαν άναγκαστικά εμπρός στην γενική ιδέα και άγάπη της Τέχνης.

Η «Εταιρεία του Ελληνικού Θεάτρου» πανηγυρίζει σήμερα την πρώτη της επέτειο. Είναι ναΐηκον μας έθνικόν να την ένθρονίσωμε, άφού μάλιστα η μάς δώση ένα πρωτότυπο έθνικό έργο τον «Κρυφό Πόθος» του Διονυσίου της κ. Μ. Λιδωρίκη για το όποιον ό Αθηναϊκός τύπος έγραψε πολλά και καλά

— «Οί Φοιτηταί»

Είς τό θερινόν θέατρον «Ολύμπια» ή «Εταιρεία του Ελληνικού Θεάτρου» ήρχισε τας πραιοστάσεις της με ένα πρωτότυπο έλληνικόν έργο τον «Φοιτηταί» του κ. Ξενοπούλου.

Μ' όλο τό σεβασμό που μου γεννά ή ηλικία και ή πολύχρονη έργασία του κ. Ξενοπούλου διά θέατρο και μ' όλη την καλή θέληση που είχα όμολογώ πως δεν κατορθώσα να βρω τίποτα το άξιον λόγου μέσα στις τρεις πρόξεις και στον επίλογο των «Φοιτηταί». Ούτε πρωτοπειρίου διηγημα δέν μπορεί να λογοριασθή. Αρχίζω να φοβώμαι ότι ό κ. Ξενοπούλος υπέστη την επίδρασι της πολυετούς συνεργασίας του στην «Διαπλάσι των Παιδιών» και άνέβασε στην σκηνή ένα ανάγνωσμα για «πολύ μικρά και πολύ μεγάλα παιδιά».

Δι' αυτό θα προτιμούσα να μην έγραφα τίποτα άν δεν με άνάγκαζε ή σημειώσις ότι τό έργο έν έθροδευθη στον «Αδελωφείο Διαγωνισμό».

Ο κ. Ξενοπούλος συγχωρείται. Έχει και άλλα καλά έργα ώστε να μην περιμενη δόξαν από τους «Φοιτηταί» του.

Αλλά ή Επιτροπή του Αδελωφείου Διαγωνισμού; Δέν θέλω να θυμηθώ τα όνόματά της. Ας μου επιτρέψουν όμως να τους πώ ότι από σεβασμό για την Τέχνη, από σεβασμό, για τό έργο τους τουλάχιστον είχαν καθήκον να μη βουδένουν κανένα έργο άφού έν ήσαν άλλο καλύτερον από τους «Φοιτηταί».

Τι ιδέα μπορεί να σχηματίση ό ξένος κόσμος για την διανοητικότητα του Ελληνικού κοινού, για την άνοχή του, για τα καλλιτεχνικά του γούστα ότι το πεισθέντα έξαμύλωμα άποκομίζουν τον στεφνον της δάφνης εις μεγάλους έθνικούς φιλολογικούς διαγωνισμούς;

Και θέλωμε να κάνωμε καλά όματα. Για να γείνουν ακούσματικότεροι οίκοι των «Φοιτηταί».

Η «Εταιρεία του Ελληνικού Θεάτρου» έθεσε τό έργο με την άιστοτεχνική έκταλει της. Μόνον ένας Βεάκης ένας Γαβριηλίδης και Φιλίππιδον ένας Σάββας ένας Μουστάκας μπορούσαν να σώσουν τό άδύνατο και άσθετικό αυτό γέννημα των φιλολογικών γαργαλών του κ. Ξενοπούλου.

Αν μάλιστα προσθέσω ότι τα πεισθέντα εξαμύλωματα που βρισκει κινείσ δίους διηλόγους του έργου είναι έπινεύμας των κ. κ. Βεάκη και Γαβριηλίδου οι όποιοί της πρόθεσαν στο κείμενο, τό εθα παραδεχθώμε ότι το βραβείον μαζί μ' ένα μεταλλιον δωτηρίας έπρηνε να δώθη εις τους άθεποιούς οι όποιοί έσώσαν τό έργο από όλοκλήρωτον ναυήτων.